

Fotomontage van Ruud Lubbers door IFUD of Human Rights tussen 1993 en 1994 naar aanleiding van de column in Panorama door Leo Derksen verschenen “Geflipte Pastoors op het Binnenhof”

LEO DERKSEN

Reeds vroeg leerde de pastoor ons dat de kerk arm was en dus stuurde hij een kerkzakje langs de neus van de gelovigen, die daarin beduusd soms hun laatste centjes knikkerden. Het is dus niet verbazingwekkend, dat Lubbers al vroeg geteisterd werd door de bijna onweerstaanbare begeerte Jezuïet te worden: centjes aftroggelen van je beminde gelovigen is een heilzaam karwei, want het is altijd voor een goed doel: het Rijk der Hemelen. Lubbers ging echter niet het klooster in maar huwde die opgewonden langpootmug Ria, die aan dit huwelijk enige bekendheid heeft overgehouden, welke faam zij thans handig exploiteert door van hot naar haar te rennen en overal pittige uitspraken te doen. Deze, bijvoorbeeld, bij Stan Huygens in De Telegraaf: "Als Ruud alleen achterblijft, gaat hij in het klooster." En deze: "Als Ruud mij niet had ontmoet, was hij Jezuïet geworden." Je moet er maar niet aan denken hoe aangenaam ons lieve leven thans zou zijn wanneer dat laatste was gebeurd. Als minister-president is hij thans zelfs de roverhoofdman van een hele bende geflipte pastoors die elke dag een nieuw kerkzakje langs de neuzen van het verbouwereerde volk sturen en allemaal voor het heil van de mensheid. Roven en stelen is het verbeten handwerk van deze Haagse penose.

Geflipte pastoors op Het Binnenhof

Verbazingwekkend is dit allemaal niet. Lubbers genoot zijn eerste opleiding op het Canisius College te Nijmegen, waar Jezuïeten enthousiast hun leer verkondigden. En die stoelt voornamelijk op de leer van de casustiek: een handzaam hulpmiddeltje om via de weg van slimme redenaties recht te praten wat krom is, zodat je toch kunt doen wat volgens de christelijke moraal theologie eigenlijk is verboden. Want kijk, er wordt wel geschreven dat je de vrouw van de buurman niet mag begeren, maar ja, als de achterdeur openstaat, de buurman is niet thuis en de buurvrouw heeft het koud, dan is het niet alleen fatsoenlijk maar ook je morele plicht haar even te warmen. U begrijpt: dit is maar een verzonnen voorbeeld, want anders wordt dat straks een enorm geren en gevlieg door openstaande achterdeuren en dat wil ik niet op mijn geweten hebben.

Niettemin verklaart dit, hoe het mogelijk is, dat een politicus als minister van Economische Zaken in het kabinet van Den Uyl 'leuke dingen voor de mensen' doet en voor sinterklaas speelt met de centen die het volk met bloed, zweet en tranen heeft verdiend, vervolgens als fractievoorzitter alle pogingen van het kabinet Van Agt-Wiegel om te bezuinigen torpedeert, om tenslotte als minister-president te roepen dat wij de broekriem moeten aanhalen en genoegen moeten nemen met een 'boterham met tevredenheid' en daarbij ook nog het ene kerkzakje na het ander langs te sturen. Slechts hij die de leer der casustiek aanbidt, kan dit in geweten verantwoorden. Maar de zalvende stem en de pastorale gebaartjes waarmee deze roverhoofdman op de kwelbuis het volk telkens weer in slaap tracht te sussen, hebben kennelijk steeds minder effect. Het CDA blijkt stemmen te verliezen en D'66 wint. Welk een huiveringwekkende toekomst wacht ons nog: ook Van Mierlo genoot zijn opleiding bij de Jezuïeten op het Nijmeegse Canisius College. ■

Panorama Leo Derksen column 1993-1994